

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Milus Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Milus Gábor ügyvéd) által képviselt I. rendű és a II. rendű felperesnek, dr. Mikó Péter ügyvéd által képviselt alperes ellen, kölcsön visszafizetése iránt indított perében, a Székesfehérvári Törvényszék 2013. július 18. napján meghozott 15.G.40.024/2012/28. számú ítélete ellen, az I. és II. rendű felperesek részéről 29. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

Ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a per főtárgya tekintetében helybenhagyja, míg az elsőfokú perköltséget 1.312.730 (Egymillió-háromszáztizenkétezer-hétszázharminc) forintba leszállítja.

Kötelezi az I. és II. rendű felpereseket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg az alperesnek 90.000 (Kilencvenezer) forint másodfokú perköltséget, továbbá az államnak külön felhívásra egyetemlegesen fizessenek meg 288.000 (Kétszáznyolcvannyolcezer) forint le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felperesek a megismételt eljárásban keresetüket leszállították, 3.600.000 Ft tőke és annak 2002. december 1. napjától számított késedelmi kamata megfizetésére kérték kötelezni az alperest a XX Kft-vel 2002. november 13. napján megkötött kölcsönszerződésre figyelemmel. Előadták, hogy a keresetlevél mellékletét képező engedményezési, illetve tartozásátvállalási megállapodások alapján jogosulttá váltak ezen összeg vonatkozásában a per megindítására. Amennyiben ezen jogcímenek nem állapítható meg perlési jogosultságuk, a megbízás nélküli ügyvitel szabályainak alkalmazását kérték.

Az alperes ellenkérelmében nem vitatta a kölcsön összegének átvételét, azonban

álláspontja szerint a perlésére vonatkozó jogosultságukat a felperesek nem igazolták. Állította továbbá, hogy a kölcsönt visszafizette, azzal nem tartozik.

Az elsőfokú bíróság az újonnan meghozott ítéletével a keresetet elutasította és döntött perköltség viselése tárgyában is. Ítélete indokolásában megállapította, hogy a perbeli szerződésen kívül az alperes és a **XX** Kft. között 2002. október 22. napján kölcsönszerződés jött létre, mely alapján az alperes 21.500.000 forint kölcsönt kapott határozatlan időre. Az alperes, valamint a **XY** között 2003. május 8-án 8.300.000 forint, majd augusztus 8-án az alperes és az I. rendű felperes között 12.500.000 forint vonatkozásában készült kölcsönszerződés. A fenti három cég, a **ZZ** Kft. és a Monostori Kistermelői Pinceszövetkezet egymás közötti elszámolásukra különböző megállapodásokat kötött, melyek során elszámolási alapnak vették az alperes felé fennálló követeléseket is. Ezen megállapodásokról az alperes nem értesült, azoknak nem volt részese. A felperesek e körben a megismételt eljárásban további tényelődást nem tettek, nem kérték a szerződéseket kötő személyek meghallgatását a szerződési akaratuk tisztázására, így az elsőfokú bíróság a kompenzációs megállapodások szövegét értelmezte, melyekből nem tudta megállapítani, hogy az I. rendű felperes jogosulttá vált volna a 3.600.000 Ft összegű kölcsön követelésére. Megjegyezte, hogy megbízás nélküli ügyvitel esetén is bizonyítania kellett volna a felpereseknek, hogy a kompenzációs megállapodások alapján 21.050.000 Ft-ot megfizettek a **XX** Kft-nek. Mivel az I. rendű felperes mint jogutód perlési jogosultsága nem állt fent, nem volt olyan követelése, amelyet a **KK** Bt-re ruházhatott volna, így a II. rendű felperes mint a **KK** Bt. törvényes jogutódja sem juthatott hozzá a követeléshez. Perlési jogosultság hiányában pedig az alperesi hivatkozásokkal az elsőfokú bíróság érdemben nem foglalkozott.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperesek fellebbezéssel éltek, melyben annak megváltoztatását kérték oly módon, hogy a bíróság kötelezze az alperest 3.600.000 Ft és kamatai megfizetésére. Fellebbezésük indokául előadták, a hogy az I. fokú eljárás során részletesen levezetett engedményezési nyilatkozatok láncolatával bizonyították a követelésnek I., majd II. rendű felperesre történő átszállását az alábbiak szerint: az alperes a **XX** Kft-től 2002. október 22-én felvett 21.500.000 Ft, míg 2002. november 13-án 3.600.000 Ft kölcsönt, így összesen 25.100.000 Ft tartozása állt fenn. Ezen kölcsönből a **XX** Kft. a 2003. november 30-án kelt megállapodás 12. pontja szerint 4.050.000 Ft-ot engedményezett a **ZZ** Kft-re. A 2003. december 31-én kelt megállapodásban pedig a **XX** Kft. a még fennálló 21.050.000 Ft követelését engedményezte a **UU** Kft-re. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a 2003. november 30-ai megállapodás tartalma szerint a Ptk. 328. § (1) bekezdése szerinti engedményezés, ennek ellenére a 2003. december 31-i megállapodás alapján nem látta az engedményezés megtörténtét levezethetőnek a **XX** Kft. és a I. rendű felperes neve között. Ezen megállapodás is szintén magában foglalja a peresített 3.600.000 Ft-ot. A megállapodások az engedményező és engedményezett által is aláírásra kerültek, továbbá a kötelezettet a felek értesítették, mely szintén az engedményezés fogalmi körébe tartozik. Megítélésük szerint nem szükséges az engedményezés során vizsgálni, hogy a felek milyen ellentételezésben állapodtak meg, ki mennyivel tartozott és miként kívánt elszámolni, ugyanis e megállapodás az engedményezésnek nem feltétele. Álláspontjuk szerint a 2003. december 31-én kelt

többoldalú megállapodás tartalmának vizsgálata nem tartozik a perbeli követelés érvényesíthetőségének vizsgálata körébe. A becsatolt további többoldalú megállapodások egy másik kölcsönre vonatkoznak, mely jelen perben érvényesítésre nem került. Hangsúlyozták, hogy az alperes a kölcsön felvételét nem vitatta, visszafizetését nem igazolta, az e körben meghallgatott tanúk vallomása nem alkalmas a visszafizetés bizonyítására.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte annak helyes indokaira tekintettel.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a releváns tényállást helyesen állapította meg és az abból levont jogkövetkeztetése is helytálló. A másodfokú bíróság a fellebbezésben felhozottakra figyelemmel kiemeli, hogy a keresetlevél mellékletét képező megállapodások alapján egyértelműen megállapítható, hogy az I. rendű felperes részére az engedményezés nem történt meg. A felperesi képviselő a 2012. november 12. napján megtartott tárgyaláson úgy nyilatkozott, hogy a 8.300.000 forintos, valamint a 16.550.000 forintos követeléssel kapcsolatban a bíróság mindkét, 2003. december 31-ei megállapodást tartozás átvállalásként értékelje. A 2003. december 31-én kelt **XX** Kft., az I. rendű felperes, továbbá **ZZ** Kft. között létrejött megállapodás értelmében az alperesnek a **XX** Kft. felé fennálló 21.050.000 forint, továbbá a **ZZ** Kft. felé fennálló 16.500.000 forint tartozása állt fenn, melyet az I. rendű felperes „mint fennálló követelést átvállalt”. Mindezen tartozást az alperesnek az I. rendű felperes felé fennálló 8.300.000 forint tartozással együtt kezeli, mely összeg így 45.900.000 forint. A hivatkozott felperesi nyilatkozat, valamint a 2003. december 31-én kelt fenti megállapodás összevetése alapján - figyelemmel a Ptk. 207. § (1) bekezdésében írtakra is - egyértelmű, hogy az I. rendű felperes nem csupán a jegyzőkönyvben írt követeléseket, hanem a jelen per tárgyát képező 3.600.000 forint tartozást is átvállalta. Az átvállalt követeléseket a szerződő felek az okiratba összeszámították, így állapították meg a teljes tartozás összegét 45.900.000 forintban. Amennyiben a felperesi állítás megfelelne a valóságnak, miszerint a 21.500.000 forint tekintetében nem tartozásátvállalás, hanem engedményezés történt, abban az esetben a tartozás összege nem 45.900.000 forint lett volna, ugyanis aktívumok és passzívumok elszámolása esetén más összeg került volna az okiratba.

Mivel az I. rendű felperes az eljárás során nem bizonyította ezen tétel vonatkozásában aktív perbeli legitimációját, így a **KK** Bt-vel megkötött engedményezi szerződése lehetetlen szolgáltatásra irányult. Ennél fogva - figyelemmel a Ptk. 227. § (2) bekezdésére - a II. rendű felperes sem volt jogosult a jelen követelés érvényesítésére.

Az alperes jogi képviselője nem tartozik ÁFA-körbe, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által a javára megállapított perköltséget leszállította, azt ÁFA nélkül határozta meg.

A kifejtettekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a per főtárgya tekintetében a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta, míg a perköltség mértéke tekintetében megváltoztatta, azt leszállította.

A felperesek fellebbezése eredményre nem vezetett, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelesek az alperes fellebbezési eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, melyet a másodfokú bíróság a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése alkalmazásával határozott meg. A felperesek illetékfeljegyzési jog kedvezményében részesültek, így a le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket az állam javára - külön felhívásra - kötelesek megfizetni a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján.

Budapest, 2014. október 16.

. Németh László s.k.

a tanács elnöke

. Molnár Ágnes s.k.. Merőtey Anikó s.k.

előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül:

ódi Zsuzsanna
tisztviselő